

— не се знае положително. Иванъ се отличавалъ съ тихъ, благъ характеръ, билъ много кротъкъ и приветливъ човѣкъ. Оценилъ го добре, Х. Панайотъ не само го наредилъ помощникъ въ работата си, но решилъ да го направи свой зетъ, да го ожени за едничкото си дете — дъщеря си Еленка. Когато ги сгодили тя била на 14 години, а Иванъ 10—12 години по-възрастенъ отъ нея. Прибрали го въ кжщи като зетъ.

Иванъ и Елена имали 10 деца, петъ момчета и петъ момичета; четиритѣ момчета измрѣли малки, та останало само едно момче Иларионъ, между петъ сестри.

Живѣещъ въ „гръцката“ махала на селото около надменни богаташи и чорбаджии, водачи на гръцизма и на арбанашкия „аристократизъмъ“, Иванъ е билъ гледанъ отъ тѣхъ отъ високо — дори отъ роднинитѣ си. Но между останалата селска маса той се ползувалъ съ уважение. Сериозенъ, мълчаливъ, живѣещъ повече за семейството и работата си, рѣдко вижданъ по кафенетата, той минавалъ за саможивъ човѣкъ. Само за църква билъ редовенъ, понеже билъ много набоженъ. Предъ турцитѣ минавалъ за благонадеженъ и билъ уважаванъ дори отъ тѣхъ. Въ края на живота си той западналъ материално. Както много арбанасчани и той събиралъ и въдѣлъ овци за клане, ималъ лозя, гори и ниви, които давалъ на изполица за обработване, работѣлъ и малко абаджилъкъ.

Презъ руската окупация той поизучилъ руски езикъ и билъ назначенъ отъ руситѣ за кметъ на селото; тъй че той е билъ първия кметъ въ Арбанаси следъ освобождението. Избиранъ е билъ и училищенъ настоятелъ. Билъ е църковенъ настоятелъ на църквата Св. Богородица до смъртта си. Умрѣлъ е на 21 февруарий 1891 год. Жена му, баба Еленка, е живѣла следъ него при дъщеря си Евгения и умрѣла на 6 декемврий 1900 год.